

F. t. l. vedr. vandforsyning m. v.

tillade vandindvinding må det i endnu højere grad være udgangspunktet, at myndigheden bør ligge hos amtsrådene, og der vil ikke være samme grund - som for spildevandssagerne — til at henlægge kompetencen i en del af de sager, der hidtil har været afgjort af landvæsenskommissioner, til kommunalbestyrelserne. I vandforsyningssager er der tale om en større spredning af problemerne. En række større kommuner har allerede lagt beslag på alle anvendelige vandressourcer i deres nærhed og må hente deres øvrige vand langvejs fra. Og selv bortset herfra er det grundvand, som der skal disponeres over, afgrænset i grundvandsområder, der normalt strækker sig over mange kommuner; disponeres der over grundvandet i én kommune, får det virkning for muligheden for at disponere i andre kommuner. Tilsvarende gælder for dispositioner over vandløbenes vand. Hertil kommer, at vandforsyningssager kræver en særlig teknisk ekspertise, som lettere vil kunne tilvejebringes og effektivt udnyttes i amtskommunerne. Endelig vil der kunne opstå forskellige interessekonflikter mellem kommunen som sådan og dens borgere — f. eks. større erhvervsvirksomheder — om retten til at indvinde vand, og det vil i sådanne sager være mest betryggende, at kompetencen til at give vandindvindings-tilladelser ligger hos amtsrådet.

Vandforsyningsproblemernes spredning medfører, at en vandindvindings sag kan berøre forholdene i flere amtskommuner. Sådanne sager foreslås i et vist omfang henlagt til ministeren for forureningsbekæmpelse, hvis amtsrådene ikke kan blive enige om afgørelsen.

Også for København og Frederiksberg foreslår man, at den kompetence, der i den øvrige del af landet ville ligge hos amtsrådet, lægges hos ministeren. Under hensyn til problemernes særlige karakter, når det drejer sig om hovedstadsområdets vandforsyning, foreslås det, at ministeren får kompetence med hensyn til alle anlæg, der tjener til hovedstadsområdets forsyning med vand, uanset om disse anlæg ligger i eller uden for de to kommuner. For at sikre hovedstadsområdets forsyning må ministeren endvidere have kompetence med hensyn til alle anlæg, der henter vand fra områder af stor betydning for hovedstadsområdets vandforsyning, hvad enten denne udnyttelse allerede er påbegyndt eller alene planlagt. Dette vil stort set svare til den kompetence, som er tillagt den særlige landvæsenskommission for hovedstadsområdets vandforsyning efter § 5 i vandforsyningsloven af 1969.

Efter vandforsyningsloven af 1969 har landvæsensretterne som hovedregel kompetence til at give vandindvindings-tilladelser, men kommunalbestyrel-

serne kan dog efter lovens § 12 give vandindvindings-tilladelser i forskellige mindre sager. Begrundelsen herfor har bl. a. været ønsket om at give ansøgerne i disse mindre sager mulighed for en omkostningsfri sagsbehandling i stedet for den dyrere sagsbehandling for landvæsensretterne, og denne begrundelse bortfalder med den foreslåede ændring, hvor også sagsbehandlingen for amtsrådene må antages at blive omkostningsfri for ansøgerne. Det forekommer dog rimeligt at bevare en kompetence for kommunalbestyrelsen i det hele svarende til kompetencen efter 1969-lovens § 12. Det bemærkes, at § 12—sagerne også på anden måde end med hensyn til omkostningerne adskiller sig fra de almindelige tilladelsessager, idet tilladelsen efter § 12 kan gives uden hensyn til, hvorledes der i øvrigt er disponeret over vandet i området, og at det formentlig vil være rigtigst at bevare dette skel.

Udover at overføre den nævnte myndighed fra landvæsensretterne til kommunerne vil det være naturligt at overføre beføjelsen til *at ekspropriere til fordel for vandforsyningsanlæg* fra landvæsensretterne til kommunerne. Også her rejser der sig spørgsmål om, til hvilke kommunale myndigheder beføjelsen skal henlægges.

Behovet for at ekspropriere til brug for et vandforsyningsanlæg vil ofte blive nøje undersøgt og bedømt under sagen om tilladelse til anlæggets vandindvinding. Dette kan tale for at lægge ekspropriationsbeføjelsen til den myndighed, som meddeler tilladelse, således som forholdet også har været hidtil, hvor begge beføjelser er henlagt til landvæsensretterne. På den anden side ligger kompetencen til at ekspropriere til kommunale anlæg efter flere forskellige love—f. eks. vejlovgivningen og byggelovgivningen — hos vedkommende kommune, og kommunalbestyrelsen vil — som den myndighed, der er borgerne nærmest — være bedst egnet til at føre forhandlinger om ejendomsafståelser, foretage matrikulære berigtigelser m. v. Endelig vil ekspropriationssagerne, navnlig når der er tale om udvidelse af et vandværks ledningsnet, kunne opstå uden forbindelse med en løbende sag om vandindvindings-tilladelse, og det vil i sådanne tilfælde være mest praktisk, at det er kommunalbestyrelsen, der kan ekspropriere. Beføjelsen til at ekspropriere til fordel for vandforsyningsanlæg bør derfor ligge hos kommunalbestyrelserne. Dette svarer til, hvad der er foreslået for spildevandsafledning, jfr. § 31 i forslaget til lov om miljøbeskyttelse.

Drejer det sig om et vandforsyningsanlæg, som en kommune eller et kommunalt fællesskab har i en fremmed kommune, må det være den *stedlige* kommunalbestyrelse, der eksproprierer. Eventuelle van-